

РЕШЕНИЕ

№ 19332

гр. София, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВА

при участието на секретаря ЕД
като разгледа докладваното от ВА Гражданско дело № 20221110170969 по
описа за 2022 година

РЕШЕНИЕ

24.11.2023 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВА

при секретаря ЕД, като разгледа докладваното от съдия ВА гр. дело № 70969/2023 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от „ТС“ ЕАД срещу К. С. М. и Е. С. М., в която се твърди, че ответниците били потребители на топлинна енергия за недвижим имот, находящ се в гр., аб. № 9051, като била доставена топлинна енергия, по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия. Поддържа, че е доставил топлинна енергия на стойност 1779,48 лева за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г., но ответниците не я били заплатили, поради което изпаднали в забава и дължали и обезщетение за забава върху главница за топлинна енергия в размер на 101,45 лева за периода от 15.09.2021 г. до 08.04.2022 г. Излага съображения, че била предоставена услугата дялово разпределение, поради което ответниците дължали и сумата от 34,00 лева, представляващи припадаща се част от цената на услугата дялово разпределение за периода м.05.2020 г. до м.04.2021 г., както и сумата от 4,42 лева – мораторна лихва върху главницата за дялово

разпределение за периода 01.07.2020 г. до 08.04.2022 г. Навежда довод, че е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение, която била връчена на длъжниците по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК, поради което имал правен интерес от предявяване на иск за установяване на вземанията. Иска да бъде признато за установено, че ответниците му дължат разделно претендираните суми, както и да бъдат осъдени да заплатят сторените деловодни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба от ответника Е. С. М., като исковете се оспорват. Твърди, че не е собственик или ползвател на процесния имот и да е в облигационни отношения с ищеца. Излага подробни съображения, че не дължи лихва за забава върху главницата за топлинна енергия, тъй като уговореният в общите условия режим за настъпване на забава бил неприложим, поради което ищецът е следвало да постави ответника в забава чрез покана по реда на чл. 84, ал. 2 ЗЗД, но покана не била отправяна. Поддържа, че не е налице забава и поради факта, че общата фактура не е издадена на негово име и е издадена повече от 45 дни след изтичане на периода, за който се отнася. Счита, че не дължи на ищеца претендираната цена на услугата за дялово разпределение, тъй като това вземане принадлежало на дружеството, предоставило тази услуга. Инвокира доводи, че не е обвързан от евентуални уговорки между топлинния счетоводител и ищеца по отношение на заплащането на възнаграждението за дялово разпределение. Посочва, че не е обвързан и от сключения между етажните собственици в процесната сграда и „ТС“ ЕООД договор от 25.09.2002 г., като обръща внимание, че същият е прекратен, поради изтекъл срок на действие. Сочи, че услугата за дялово разпределение не е била предоставяна нито от ищеца, нито от трето лице, като също така не било доказано и какъв размерът на нейната цена. Излага съображение, че не дължи лихва за забава върху цената на услугата за дялово разпределение, тъй като между страните не бил уговорен падеж за заплащане на същата, поради което ищецът следвало да постави ответника в забава чрез покана, а такава в случая не била налице. Прави възражение за изтекла погасителна давност, като излага подробни съображения, че давностният срок е започнал да тече от момента на възникване на съответните месечни задължения, а не от изравнителната сметка, която включвала отделно и самостоятелно вземане. Твърди, че претенцията е недоказана, като излага съображения по представените по делото доказателства и направените от ищеца доказателствени искания. Иска претенциите да бъдат отхвърлени и претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба от ответника К. С. М., който оспорва исковете. Прави отвод за нередовност на исковата молба по подробно изложени съображения. Поддържа, че между страните липсва облигационно отношение, тъй като не е собственик на процесния имот, а също така не е обвързан и от посочените от ищеца общи условия, понеже същите не са публикувани в един централен и един местен всекидневник. Посочва, че до имота не е доставяна и не е потребявал топлинна енергия. Излага доводи, че договорът между етажните собственици в процесната сграда и топлинният счетоводител „ТС“ ЕООД не е породил действие, тъй като е сключен без надлежно решение на общото събрание. Оспорва метрологичната годност на топломерите и водомерите в процесния имот. Твърди, че не е поставян в забава и не следва да дължи мораторна лихва, тъй като не е получавал издадени на негово име фактури или покана от ищеца. Прави възражение за изтекла погасителна давност. Развива доводи, че претенцията е недоказана, като излага съображения по представените по делото доказателства и направените от ищеца доказателствени искания. Моли исковата молба да се остави без движение с указани за отстраняване на нередовностите, респ. - исковете да бъдат отхвърлени и претендира разноски.

Третото лице-помагач е представило писмени доказателствени искания, като е изразил становище за основателност и доказаност на исковете.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за

установено следното:

СРС, 156-ти състав е сезиран с първоначално обективно, кумулативно и пасивно субективно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК, във вр. с чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200 ЗЗД и чл. 110, ал. 2 ЗС и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

При релевираните в исковата молба твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): **1.** наличието на действително правоотношение по договор за продажба (доставка) на топлоенергия, по силата на което продавачът се е задължил да прехвърли правото на собственост върху процесните стоки и да ги предаде, а купувачът да ги получи и да заплати уговорената продажна цена и **2.** продавачът да е доставил топлинна енергия в твърдяното количество на купувача.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ „потребители на топлинна енергия“ са всички **собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда** - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. А по силата на определителната правна норма, регламентирана в § 1, т. 42 (отм.) ЗЕ, но действащ през релевантния период, „потребител на енергия или природен газ за битови нужди“ е физическо лице - **собственик или ползвател на имот**, което ползва топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за **домакинството си**. А съгласно § 1, т. 2а от ДР ЗЕ 2а. (Нова - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) „Битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди, а съобразно § 1, т. 41б ДР ЗЕ „Потребител на енергийни услуги“ е: краен клиент, който купува енергия или природен газ, и/или ползвател на преносна и/или разпределителна мрежа за снабдяването му с енергия или природен газ.

Съгласно т. 1 от **Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК** – „Собствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената ѝ... Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството "клиент" на топлинна енергия за битови нужди ("битов клиент" по смисъла на т. 2а § 1 ДР ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество, но не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот. В гореизложения смисъл изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с

топлопреносното предприятие не е изчерпателно. Противното разбиране би противоречало на принципа за договорна свобода, регламентиран в чл. 9 ЗЗД и приложим както за гражданските, така и за търговските сделки. При постигнато съгласие между топлопреносното предприятие и правен субект, различен от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, за сключване на договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот при спазване на одобрените от КЕВР публично извести общи условия, съставляващи неразделна част от договора, този правен субект дължи цената на доставената топлинна енергия за собствените му битови нужди.

Представен е Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 62, том XIII, нот. дело № 2405/1997 г., като се установява, че ХДД и Е.я АД са дарили на КХ М.а следния недвижим имот, находящ се в гр.

Приложено е Удостоверение за наследници изх. № 2635/13.10.2023 г., като се установява, че КХ М.а е починала на 17.06.2007 г., като е оставила за наследници по закон – К. С. М. (син – арг. чл. 5, ал. 1 ЗН) и Е. С. М. (син – арг. чл. 5, ал. 1 ЗН).

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира, че в случая не е доказана пълно и главно първата материална предпоставка – наличието на облигационно отношение между страните, поради което и с оглед неблагоприятните последици на доказателствената тежест, съдът е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

С откриване на наследството наследниците придобиват правото да получат наследственото имущество. То не преминава по право към тях. При откриване на наследството за наследниците възниква правото да го приемат. С приемането му те го придобиват. Тоест, наследствената сезина не преминава по право върху наследниците, с факта на откриване на наследството, а единствено открива правната възможност на последните да заявят дали приемат наследството или се отказват от същото. Съгласно разпоредбата на чл. 48 ЗН наследството се придобива с приемането му. Приемането на наследството е едностранен акт, с който наследникът изявява волята си да го придобие. С него се определят отношенията между наследниците помежду им и между тях и третите лица, които са били в имуществени отношения с наследодателя. Приемането на наследството е изрично или мълчаливо. Изричното приемане се извършва с писмено изявление до районния съдия по местот откриване на наследството. То се вписва в особена за това книга – арг. чл. 49, ал. 1 ЗН.

Мълчаливо приемане има, когато наследникът извърши действия, които несъмнено предполагат намерението му да приеме наследството и които той не би имал право да извърши, освен в качеството си на наследник – арг. чл. 49, ал. 2 ЗН.

В Закона за наследството е предвидена възможност наследникът да бъде заставен да се произнесе по въпроса за приемане на наследството. Съгласно правилото на чл. 51, ал. 1, изр. 1 ЗН по искане на всеки заинтересован, районният съдия може да определи на наследника срок, за да заяви приема ли наследството или се отказва от него. Преди да определи този срок съдът призовава наследника и ако той се яви, го изслушва по въпроса. Според нормата на чл. 51, ал. 1, изр. 2 ЗН, когато има заведено дело срещу наследника, което не може да се движи, тъй като той не се е произнесъл, дали ще приеме наследството срокът за приемане се определя от съда, който разглежда делото. При граматическото, систематично и телеологическо тълкуване на разпоредбата на чл. 51, ал. 1, изр. 2 налага извод, че когато има заведено дело срещу наследник на починало лице, респ. починал в хода на делото ответник, което не може да се движи, тъй като той не се е произнесъл дали приема наследството, съдът му определя срок да заяви дали приема наследството или се отказва от него, **само по искане на заинтересована страна по делото.** Такава заинтересована страна е ищецът, тъй като той има интерес да се установи безспорно кои са приелите наследството

наследници на лицето, с което той има правен спор или спрямо което иска да установи правата си. Ако наследникът не отговори в срока по чл. 51, ал. 1 ЗН, той губи правото да приеме откритото в негова полза наследство – чл. 51, ал. 2 ЗН. Касае се за преклузивен срок, който нито спира, нито може да се прекъсне с изтичането на който се погасява самото субективно материално право на наследника – така **Решение № 101.08.2019 г. по гр. д. № 2260/2018 г. на ВКС, IV Г. О.**

За пълнота трябва да се изтъкне и факта, че ищецът, а така и третото лице-помагач на страната на ищеца са имали възможност да поискат откриване на производство по чл. 51 ЗН, но по делото няма никакви данни или искания в тази насока. Тоест, съдът при наличието на разпределена доказателствена тежест и множество възможности, за да бъде доказана наследствената сукцесия, не може да възприеме тезата, че е доказано пълно и главно, че е налице наследствено правоприемство. Като в тази насока, настоящият съдебен състав отчита и оспорванията на ответниците за липсата на облигационно отношение.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че не следва да коментира останалите събрани по делото доказателства във връзка с установяване на останалите материални предпоставки, тъй като това се явява безпредметно.

Тъй като претенциите за мораторни лихви и за дялово разпределение са обусловени от претенциите за заплащане на главницата за доставената топлинна енергия, то след като обуславящата претенция е неоснователно, то такива се явяват и обусловените, поради което същите следва да бъдат отхвърлени в цялост.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендира разноски разполага само ответника.

Ответникът Е. С. М. е поискал присъждането на деловодни разноски, като са ангажирани доказателства, че е предоставена безплатна правна помощ, поради което на адв. Н. И. И. на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв., във вр. чл. 36, ал. 1 ЗАдв. следва да се присъди сумата от 400,00 лева, представляващи адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Ответникът К. С. М. е поискал присъждането на деловодни разноски, но не е доказал, че действително е сторил такива, поради което и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК не следва да му се присъждат деловодни разноски.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените иски от „ТС“, ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. **срещу** К. С. М., ЕГН: и Е. С. М., ЕГН: и двамата с адрес: гр., за признаване за установено на основание чл. 422 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК, във вр. с чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200 ЗЗД и чл. 110, ал. 2 ЗС и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, **че** К. С. М., ЕГН: и Е. С. М., ЕГН: **дължат разделно по равно на** „ТС“, ЕИК:, **сумата от 1779,48 лева**, представляващи главница за цена на незаплатена топлинна енергия по договор за покупко-продажба на топлинна енергия за имот, находящ се в гр., аб. № 9051 за периода от м.05.2020 г. до м.04.2021 г., както и **сумата от 101,45 лева**, представляващи мораторна лихва върху главницата за топлинната енергия за периода от 15.09.2021 г. до 08.04.2022 г., както и **сумата от 34,00 лева**, представляващи цена на услугата дялово разпределение за периода от м.05.2020 г. до м.04.2021 г., както и **сумата от 4,42 лева**, представляващи мораторна лихва върху главницата за дяловото разпределение за периода от 01.07.2020 г. до 08.04.2022 г., за които

суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 06.06.2022 г. по ч. гр. д. № 22385/2022 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв., във вр. чл. 36, ал. 1 ЗАдв. „ТС“, ЕИК: **да заплати на** адв. Н. И. И., ЕГН: ***** от САК, **сумата от 400,00 лева**, представляващи адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице-помагач „ТС“ ЕООД на страната на ищеца „ТС“ ЕАД.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от съобщението пред Софийски градски съд с въззивна жалба.

Препис от решението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____